

- 3) Ska artikel 15 i rådets förordning (EG) nr 2201/2003 av den 27 november 2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar tolkas så, att processrättsliga skillnader i de två medlemsstaternas rättsordningar, såsom den omständigheten att saken avgörs inom lyckta dörrar av specialdomstolar, anses vara till barnets bästa i den mening som avses i den unionsrättsliga bestämmelsen?

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 2201/2003 av den 27 november 2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar samt om upphävande av förordning (EG) nr 1347/2000 (EUT L 338, 2003, s. 1).

Talan väckt den 12 september 2018 – Europeiska kommissionen mot Republiken Italien

(Mål C-576/18)

(2018/C 399/33)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: B. Stromsky, D. Recchia)

Svarande: Republiken Italien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt kommissionens beslut 2008/854/EG ⁽¹⁾ av den 2 juli 2008 och artikel 260 FEUF genom att inte inom den föreskrivna fristen vidta nödvändiga åtgärder för att följa domstolens dom av den 29 mars 2012 i mål C-243/10 om återkrav mot mottagarna av stöd som befunnits rättsstridiga och oförenliga med den gemensamma marknaden i den mening som avses i det beslutet,
- förplikta Republiken Italien att till kommissionen betala ett schablonbelopp som beräknas genom att multiplicera ett dagsbelopp på 13 892 euro med antalet dagar som överträdelsen fortgår, med ett minimibelopp på 8 715 000 euro, från den dag då dom meddelande i mål C-243/10 till den dag då dom meddelas i förevarande mål,
- förplikta Republiken Italien att till kommissionen betala ett löpande vite på halvårsbasis, fastställt av kommissionen räknat från halvåret efter dagen för meddelandet av dom i förevarande mål, motsvarande 126 840 euro per dag, och
- förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Genom beslut 2008/854 av den 2 juli 2008 om en stödordning för hotellnäringen i Sardinien (1998 års regionallag nr 9 – missbruk av stödåtgärd N 272/98), som publicerades i EUT L 302 av den 13 november 2008, förklarade kommissionen att de statliga stöden i fråga som Republiken Italien beviljat var rättsstridiga och oförenliga med den inre marknaden och beslutade att de skulle återkrävas.

I dom av den 29 mars 2012 i mål C-243/10, kommissionen/Italien, förklarade domstolen att Republiken Italien hade åsidosatt sina skyldigheter enligt detta beslut genom att inte inom den föreskrivna fristen ha vidtagit alla nödvändiga åtgärder för att från mottagarna återkräva de stöden som beviljats enligt nämnda ordning.

Mer än sex år efter den domen har en stor del av stöden ännu inte återkrävts, trots upprepade begäranden från kommissionen till den italienska regeringen. De argument som den italienska regeringen anfört, särskilt avseende pågående nationella rättsprocesser, är inte giltiga skäl för att inte efterkomma domen. Republiken Italien har således fortfarande inte helt återkrävt stödet och därför inte fullt ut följt domstolens dom i mål C-243/10.

Kommissionen yrkar därför att domstolen ska förklara att Republiken Italien har åsidosatt artikel 260 FEUF och att den ska ålägga medlemsstaten att betala ett schablonbelopp samt ett löpande vite tills domen C-243/10 är fullständigt verkställd.

⁽¹⁾ Kommissionens beslut 2008/854/EG av den 2 juli 2008 om en statlig stödordning C 1/04 (ex NN 158/03 och CP 15/03) – Missbruk av stödåtgärd N 272/98, regionallag nr 9/98 (delgivet med nr K(2008) 2997) (EUT L 302, 2008, s. 9).

Överklagande ingett den 19 september 2018 av Buonotourist Srl av den dom som tribunalen (andra avdelningen) meddelade den 11 juli 2018 i mål T-185/15, Buonotourist mot kommissionen

(Mål C-586/18 P)

(2018/C 399/34)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Klagande: Buonotourist Srl (ombud: M. D'Alberti, L. Visone, avvocati)

Övriga parter i målet: Europeiska kommissionen, Associazione Nazionale Autotrasporto Viaggiatori (ANAV)

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva den överklagade domen,
- i enlighet med artiklarna 263 FEUF och 264 FEUF slå fast att Europeiska kommissionens beslut (EU) 2015/1074 av den 19 januari 2015 om det statliga stöd SA.35842 (2014/C) (f.d. 2012/NN) (4 951 838,25 euro) är ogiltigt i sin helhet i den mån det däri slås fast att det belopp som erhållits som ytterligare ersättning till för utövande av allmän trafikplikt enligt förordning nr 1191/69 (ersättning för skyldigheten att följa taxebestämmelser i den allmänna lokaltrafiken enligt artikel 11 i förordningen) ⁽¹⁾, utgör statligt stöd som inte anmälts i den mening som avses i artikel 107.1 i fördraget och som är oförenligt med den inre marknaden,
- i enlighet med artiklarna 263 FEUF och 264 FRUF slå fast Europeiska kommissionens beslut av den 19 januari 2015 om statligt stöd Sa.35843 (2014/c) f.d. 2012/NN) (4 951 838,25 euro) är ogiltigt i sin helhet i den mån det däri föreskrivs att det stöd som getts av den Italienska staten ska återkrävas, samt att Europeiska kommissionen ska förpliktas att ersätta de kostnader som uppkommit för Buonotourist Srl.

Grunder och huvudargument

Klaganden anför fem grunder till stöd för överklagandet.

I. Fel i den överklagade domen vad gäller kvalificeringen som nytt stöd

Den aktuella ersättningen har getts till följd av en fastställelse om år 2009 i Consiglio di Stato, med stöd av förordning nr 1191/1969 om ersättning till för utövande av allmän trafikplikt. Denna dom kan, på grund av sin natur, inte anses inrätta en kompensationsåtgärd, utan den erkänner endast en sådan rätt.